

עין משפט
גד מצוה

ח:

מגילה נקראת פרק ראשון מגילה

מסורת הש"ס

א) פסוקים קרי: ערסן טו:
ב) רש"י א) ז' ויראה הכהן
והנה כו' (ד) שבת קטו:
וע"ש ט) ז' ופסוקים שבת
עט: ד"ה מפלין וכו' מה
שהנחנו בקושי"א. ז) לקמן יח.
ד"ה פ"ד מ"ה ע"ש א) וד"ה
פרישה אחרי ד"ה מוחלת:
ח) ויקרא יג, ט) ומזרע
מכלתה דביים פרשה ג,ג,
י) ויקרא יג, ט) ויקרא יח,
ט) לקמן ט:.

גלוין הש"ס

פתיג' אין בין מצורע.
מ"ק ז' מדי' א' אגרי
רבי: עין משפט אור ד'
מ"י פ"ה ז' מה מנח כלל
במוצ"ס ז' מה ופסוקים
דבדי רמב"ם מיירי דליכא
טומאה כלל למפרע ח"ף א'
טומאה קלה. ועין בספר
ראשון לציון לענין פני
מואל: רש"י ד"ה לתפוח
בגידו' וכו' בתפילין
ובזוהר. עין משפטות מות
יאיר סימן קכ"ח א"י.

הגהות הב"ח

א) ג"פ האי מיעיב ליה
מוזבו ולא מזובו ומעט
ל"י: (א) שם כל ימי
לרבות מזרע מוסגר
לשילוח (אי הכי מגלגת
ופסוקים וכו' בתפילין אלף
בימים) מ"א"מ וי"ב ס"א
אין בין טהור מתוך הסגר
וכי מאי טעמא אמר
א"י אמר ר' קרא ויאל:
ג) רש"י ד"ה מאי שנא
וכי דרשתי ליה למקצת
וכי לגבי קרבן דלא
דרשת: (ד) ד"ה הכה נמי
וכי צבילה למפרע
מחומרי: (ה) ד"ה אשר בו
שמע בגופו הס"ד:
ומה"ל מי שזרעמו מלייה
בגופו טומאתו: (ו) ד"ה
אל מוסגר וכו' ציום
שביעי סימני: (ז) ד"ה
כחבו מקרא וכו' מרגום אל
דיחיל כל"ל ומיתא כחב
מחק: (ח) תוספות ד"ה
עד וכו' דמצינא אשורית
דכשרה ח"ף לשליטן מצינן
משום הכי:

הגהות מהר"ב

רנשבורג

א) בתנ"י אין בין ספרי
כו'. ג"כ עין מנחת ד'ק
ל"ב ע"א טוס' ד"ה מפלין
וכי דיוק:

רבינו חננאל

הקודות. מנא לן ופשיט
לה רבה מהבא והצדוע
אשר בו הנגע, ודיקון
קרא דכתיב בו, מי
שצרתו תלויה בגופו
טעון פרישה ופריעה, יצא
מצורע מוסגר שאין
צרתו תלויה בגופו אלא
בימים, כלומר מבלאות ז'
ימים ולא פשה הגע
שילוח נמי דהא כתיב כל
ימי אשר הגע בו יצא
מוסגר למחנה יצא מצורע מוסגר
שאין טעון שילוח. ואם תאמר אין הכי נמי, והא דייקין מתניתיין דקתיין אין בין מצורע מוסגר כי הא לפינין שילוח זה וזה שוין. ופריקין א' זה כתיב ימי אשר הגע בו, כדאמרת, השתא דכתיב כל, לרבינו מצורע (מוסגר) לשילוח. אי הכי דהאי כל לרבינו אלא, אפי' תגלגל וציפורין יביעי. ופריקין כתיב הנה נרפא נגע הצרעת מן הצורע, וצוה הכהן ולקח למטה שתי ציפורים חיות וגו' הצרוע שצרתו (תלויה) בגופו ותהפא טעון צפורים ותגלגל, יצא מצורע מוסגר שאין צרתו תלויה ברפאות אלא בימים. [בתנ"י] אין [בין] ספריים לתפילין ומזווח אלא שהספריים כו'. דייקין מניה הא לתופין בגידוין, ולטמיו את הדיים בכתבי הקודש, אלו ואלו שוין. ואקשין ספריים וכתבתין בכל לשון מטמאין את הדיים, והתנן בסוף מסכת דים תרגום שבעורא ושבעורא מטמא את הדיים, תרגום שכתבו עיבית ועיבית שכתבו תרגום וכתב עברי אינו מטמא את הדיים עד שיכתבו אשורית על עור וברוי. ופריק רבה

עד שיכתוב אשורית ועל הספר וברוי. לקמן מוקי לה בצמילה וקשיא דהא אמרינן בפרק שני (דף יח.) גיפטיית לגיפטיים עלמית לעלמים ילא ומוירי ודאי שכתבו צמותו לשון שקורא דלס לא כן היו קורא על פה ולא ילא וחס כן קשיא אמאי לא מטמאה את לשון שמצינן צה ויש לומר דליון צהינה כשרה לקרות אלא למציים כה לשון שמצינן צה ויש לומר דליון צה דין הוא שלא מטמא את הידים אבל היכל דמצינה אשורית (ח) כשרה ח"ף לשליטן מצינן ומשום הכי דין הוא שטממאה את הידים:

בשלמא
אמר ליה רב פפא לאביי מאי שנא האי מזובו דמרבי ביה זב בעל שתי ראיות ומאי שנא האי ²מזובו דמועט ביה זב בעל שתי ראיות אמר ליה אי סלקא דעתך האי למעוטי הוא דאתא לישתוק קרא מיניה וכי תימא אתיא מדינא שומרת יום כנגד יום תוכיה וכי תימא האי מיבעי ליה מזובו ולא ⁶מנגעו א"כ ליכתוב קרא וכי ישחר הזב ולישתוק מזובו למה לי לימד על זב בעל שתי ראיות שטעון ספירת שבועה: **מתנ"י**^{6,7} אין בין מצורע מוסגר למצורע מוחלט אלא פריעה ופרימה אין בין טהור מתוך הסגר לטהור מתוך החלט אלא תגלגת וצפרים: **גמ'** הא לענין שילוח [וטומאה] זה וזה שוין מנהני מילי דתני רב שמואל בר יצחק קמיה דרב הונא ³וטהרו הכהן מספחת היא וכבם בגדיו וטהר טהור מפריעה ופרימה דמעיקרא א"ל רבא אלא מעתה גבי זב דכתיב יוכבם בגדיו וטהר התם מאי וטהר מעיקרא איכא אלא ⁴טהור השתא מלממא כלי חרס בהיסט אע"ג דהדר חזי לא מטמא למפרע ה"נ ⁵טהור [השתא מלממא כביאה למפרע] אלא אמר רבא מהכא ⁴והצורע אשר בו הנגע מי שצרתו תלויה בגופו יצא זה שאין צרתו תלויה בגופו אלא בימים אמר ליה אביי אלא מעתה ⁵כל ימי אשר הגע בו יצמא מי שצרתו תלויה בגופו הוא דטעון שילוח ושאין צרתו תלויה בגופו אין טעון שילוח וכי תימא הכי נמי והא קתני אין בין מצורע מוסגר למצורע מוחלט אלא פריעה ופרימה הא לענין שילוח ולטמוי כביאה זה וזה שוין א"ל ימי כל ימי לרבות מצורע מוסגר לשילוח ⁶אי הכי תגלגת וצפרים מ"ט לא דקתני אין בין טהור מתוך הסגר לטהור מתוך החלט אלא תגלגת וצפרים אמר אביי אמר קרא ⁶ויצא הכהן אל מחוץ למחנה ⁷והנה נרפא נגע הצרעת מי שצרתו תלויה ברפאות יצא זה שאין צרתו תלויה ברפאות אלא בימים: **מתנ"י**⁷ [א] אין בין ספריים לתפילין ומזווח ⁸אלא שהספריים נכתבין בכל לשון ⁷ותפלין ומזווח אינן נכתבות אלא אשורית רשב"ג. אומר ר' אף בספריים לא התירו שיכתבו אלא יוונית: **גמ'** הא לתופין בגידוין ולטמא את הידים זה וזה שוין: וספריים נכתבין בכל לשון וכו': ורמינהו ¹⁰מקרא שכתבו תרגום ותרגום שכתבו מקרא וכתב עברי אינו מטמא את הידים עד שיכתבו בכתב אשורית על הספר וברוי אמר רבא לא קשיא כאן

הכל ומטמא למפרע משכב ומושב כדאמרינן צביד לזין (פסחים דף פא.) וכל שכן אדם ואפילו הכי מנהיג ליה צבילה מלממא כלי חרס שהסטי צין טבילה לרפאה והכי דרש לה צמורת כהניס ⁹. ונראה צעני דהא דדרשין ליה וטהר מלממא כלי חרס מדכתבין כל ליה קרא צמר קרא אשר יגע צו הצד דנפקא לן מיניה היסט כלי חרס לזו ואין לך עוד טמא שמטמא כלי חרס צמורת צבילה הוא: **הכל נמי וטהר**. דמזרע טהור השתא מלממא צביאה ⁹ מחומרי מזרע שמטמא אדם וכלים הנכנסין עמו לבית שאפילו חזרה המספחת ופשתה ונטמאת טהור דכתיב ואם פשה תפשה המספחת צעור וגו' ¹⁰ אהני ליה טבילה לטהר את הכלים הנכנין עמו לבית לפי שמזרע מטמא צביאה דמלא צמורת כהניס זאת התורה לכל נגע הצרעת ולצרעת הנגד ולצית מה צית מטמא צביאה ח"ף כולן מטמאין צביאה: **אשר צו**. משמע ¹⁰ מי שזרעמו תלויה טומאתו בגופו של זמן שלא נתרפא ממנו טמא והיינו מוחלט דגבי טהרה דליה כתיב והנה נרפא נגע הצרעת מן הצרוע ¹¹: יאל. מוסגר שטומאתו תלויה בימי הקגר שאל לך ימנא ציום ¹² צבעה סימני טומאה שער לאו פסיון יטהרו ואע"פ שנגעו עומד עליו: **כל ימי אשר ינגע צו וגו'**. שילוח כתיב דהאי קרא שמוין מוחנה מושבו: **ימי כל ימי**. מדהוה ליה למיכתב ימי וכתבי כל ימי: **אין בין טהור מסוך הסגר**. צימי רפואתו: **לטהור מסוך החלט אלא סגלגת וצפרים**. דח"ף על גז דליכא קרענות אשס ולוג שמן מיהו הכה ציום טהרותו ורפואתו הוא דקתני ולא איירי בקרענות שהן בשמיני: **והנה נרפא וגו'**. וכתיב צמריה שתי צפרים חיות טהורות וגלגל את כל שערו: **מתנ"י' ספריים**. תורה נציבים וכתובים: **אשורית**. לשון הקודש: **ח"ף בספריים לא הסיירו**. להס לאו לשון מלשון הקודש: **אלא יווניס**. ובגמרא ¹³ מפרש טעמא: **גמ' [מוסרין בגידוין]**. כל ספריהן עשוין גלגליו והלכה למשה בפשתן השתא אשמעינן מתניתיין כמאל דפסק: **מקרא שכתבו תרגום**. ספר נתלקו צמסת מכות (דף יח.) צספר תורה שתרפה צפשתן השתא אשמעינן מתניתיין כמאל דפסק: **מקרא שכתבו תרגום**. ספר שכתבו שלשון הקודש הראוי לכתוב צו מקרא כתבו לשון ארמי: **ותרגום**. שהיה ראוי ליכתוב צו תרגום כגון יגר שהדומא (כדאשית לא): **כספו מקרא**. גלעד. ובגון תרגום ¹⁴ כתב של דניאל ועורא: **וכספי עברי**. או שלג שינה את הלשון אצל שינה את הכתב שכתבו צכתב של עצר הנהר ובצמסת סנהדרין (דף כא): קרי ליה כמבא ליצוהא: **עד שיכתבו אשורית**. כתב אשורית הוא כתב שלנו:

אמר ליה רב פפא לאביי מאי שנא האי מזובו דממעט ליה לזב בעל שתי ראיות מקרבן כדאמרו, והאי מזובו מרבי ליה לזב בעל שתי ראיות ספירת שבועה. אמר ליה אביי אי לאו לרבינו אהא לישתוק קרא מיניה ולא יכתבו מזובו כלל, וכי תימא מה היה אחי כן הדין כדאמרינן והלא דין הוא כו', פריקין ע"ה שומרת יום כנגד יום תוכיה וכו' ומה היה אחי כן הדין והוא כו'. ומעט ליה לזב בעל שתי ראיות שטעון ספירת שבועה. תנא בתוספתא אין בין זב לזבא אלא [שהוא] טעון [ביאת] מים חיים ובה אינה טעונה ביאת מים חיים. אין בין זב לזבא אלא קרבן. ¹⁵ אין בין גדה לילדת אלא הבאת קרבן. אין בין גדה לשומרת יום כנגד יום אלא ספירת שבועה. [בתנ"י] אין בין מצורע מוסגר למצורע מוחלט אלא פריעה ופרימה ¹⁶ ותגלגת וציפורין. פיר' שני מצורעין, הנטהר מתוך הסגר כגון שנראתה בהרת באדם והסגירה הכהן פעם ראשונה ושנייה וראה והנה כהה הנגע ולא פשה הנגע וטהר, ונקרא מצורע מוסגר, אין עליו אלא טבילה והערב משם. אבל אם פשתה וטמאו הכהן, נעשה מצורע צמות, והוא הנקרא מצורע מוחלט כדמתרגמינן לצמיתות לחלוטין, ועליו כתיב והצורע אשר בו הנגע בגדיו יהיו פרומים וראשו יהיה פרוע, והוא פריעה ופרימה. פריעה לגול פרע שער ראשו ולכשיטהר טעון גילוח כל שער, פ"י פרימה קריעת הבגדים, ושילוח ציפורי ושיחת האחר. אח לענין שילוח מן המחנה, כדכתיב וישלחו מן המחנה כל צרוע, זה וזה שוין, וכן לטמוי כביאה. כדתנן בנעשים פרק ז' הטהור מתוך הסגר פטור מן הפריעה ומן הפרימה ומן התגלגת ומן הצפורים, מתוך החלט חייב ככולם, והוה זה מטמאין כביאה. ותנן נמי בפרק י"ב מצורע שנכנס לבית, הכלים שיש שם טמאים עד

^[1] כ"ה גם בתוספתא דמילתין אלף גדה ל"ה ספיר' ו' וקרבן וכן לקמן צין דנה לשומרת יום וכו' אלא ספיר' ז' ומ' גרין לגינה צוה וכו'.

^[2] חסר כאן 'ול' אין בין צין טהור מתוך הסגר לטהור מתוך החלט אלא מגלגת וכו'.